

откърти и падне, дърва ли за зимасъ потрѣбать, за да се палятъ собитѣ на училищата — на всичко това насреща стоеше неуморимиятъ хаджи Енчо...

Но тоя добросъвѣстенъ човѣкъ не се ограничава само съ това; често той понаднича и въ класното отдѣление, за да контролира вървежа на образователното дѣло въ градеца.

— Добъръ ви день, даскале! Слушатъ ли, слушатъ ли младенцитѣ? — изгърмява съ горолонния си гласъ хаджи Енчо, като влазя ненадейно въ класа и пресича на най-интересното мѣсто учителя, който ни разправя за реформацията.

Избухването на хаджи Енча посрѣдъ урока причинява внезапно мъртва тишина, па после фанатъ да се чуватъ глухи кискания по чиноветѣ.

Учителятъ става отъ стола си и съ една приятелска, почителна усмивка на устнитѣ кимнува мълчишката на епитропа и му помѣстя стола си да седне.

Хаджи Енчо сѣда, като силно въздиша отъ умора и си прави вѣтъръ съ червената кърпа.

Учителятъ продължава стоишкомъ урока си за Лютера.

Хаджи Енчо слуша съ голѣмо внимание. Но той не стои много тука; следъ като хвърли погледъ на низкия потонъ и на пода, който тукъ тамъ се е продънилъ и има нужда отъ поправка, хаджията стане, поздрави съ малкъ темена учителя и си излѣзе.

Класниятъ учитель тогава пакъ се приятно усмихне, земе си стола и продължава урока си